

БРІТНІ СПІРС

ЖІНКА В МЕНІ

*Переклала з англійської
Анастасія Цимбал*

«Наш Формат» · Київ · 2024

[Почитати опис, рецензію і купити можна на сайті nashformat.ua](https://nashformat.ua)

Присвячується моїм хлопчикам.
Ви — любов усього мого життя

Пролог

Маленькою я могла годинами гуляти в тихому лісі за нашим будинком в Луїзіані і співати пісень. Це дало мені відчуття живості й небезпеки. Батьки постійно сварились. Тато пив. Удома мені зазвичай було страшно. Не сказати, що на вулиці був рай, але там був мій світ. Рай чи пекло — неважливо. То був мій світ.

Додому я завжди йшла доріжкою, що вела через сусідський чудовий двір з басейном. У сусідів був сад каміння — багато маленьких камінчиків. Було так приємно відчувати їх на тілі, коли вони нагрівалися на сонці. Я лягала на ці камінчики та вдивлялась у небо, відчувала тепло знизу і згори й думала: *я можу жити життя по-своєму. Я можу здійснити свої мрії.*

Лежачи в тиші на тих камінчиках, я відчувала присутність Бога.

Розділ 1

Виховання дітей на Півдні базувалося на принципах «шануй батьків» і «тримай язика за зубами». (Зараз правила змінилися — тепер поважати треба дітей.) У мене вдома не можна було перечити батькам. Хай як важко, мовчи, а якщо не мовчиш — начувайся.

Біблія каже, що мова — твій меч.

Моею мовою і моїм мечем були пісні.

Я співала, скільки себе пам'ятаю. Підспівувала радіо в машині, коли їхала на заняття з танців, співала, коли було сумно. Для мене пісні були чимось одухотвореним.

Я народилась і ходила в школу в місті Маккомб, штат Міссісіпі, а жила за 40 кілометрів звідти, в Кентвуді, штат Луїзіана.

У Кентвуді всі всіх знали. Ніхто не замикав дверей, життя громади крутилося навколо церкви й вечірком просто неба, дітей вбирали в однаковий одяг, і всі вміли стріляти. Основна місцева пам'ятка — Кемп-Мур, тренувальний табір конфедератів, котрий збудував Джефферсон Девіс. Щороку у вихідні напередодні Дня подяки тут влаштовують реконструкції подій Громадянської війни, і якщо на вулицях починають з'являтися люди у військовій формі — отже, наближається свято. Я обожнювала цей період: гарячий шоколад, запах вогню в каміні у вітальні, кольори опалого листя на землі.

Ми жили в невеликому цегляному будиночку з дерев'яними панелями й зеленими смугастими шпалерами. Малою я ходила в перекусну «Сонік», каталась на картах, грала в баскетбол і відвідувала християнську школу «Парклейн Екедемі».

Уперше я була глибоко зворушена аж до морозу по шкірі, коли почула, як наша хатня робітниця співала у пральні. Звичай пранням і прасуванням займалась я, але коли з фінансами було краще, мама наймала помічницю. Робітниця співала госпели і справді відкрила для мене цілий новий світ. Ніколи цього не забуду.

Відтоді моє бажання й потреба співати тільки зростали. Пісні — це магія. Коли я співаю, то контролюю власне життя й можу просто доносити свої думки й почуття. Співаючи, ти відкидаєш усі ці клішовані фрази на зразок «Привіт, як справи?». Ти можеш озвучувати значно глибші думки. Пісні переносять у містичний світ, де мова не має значення і де немає нічого неможливого.

Понад усе мені хотілося втекти від буденності в цей світ, де можна виражати почуття, не думаючи. Коли я залишалася наодинці з думками, голову заповнювали тривоги і страхи. Музика ж спиняла їхній шум, додавала впевненості й переносила туди, де я могла виразити себе так, як хотілось. Пісні переносили мене в таємні сфери. Співаючи, я ніби була не в цьому світі. Я гралась у дворі, як усі діти, але мої думки, почуття і сподівання були деінде.

Я докладала чималих зусиль, щоб усе мало точнісінько такий вигляд, як мені треба. Я дуже серйозно підійшла до зйомок кліпів на пісні Мераї Кері — ми знімали їх у подружки в дворі. У вісім років я вже вважала себе режисеркою. Здається, більше ніхто в місті таким не займався, але я знала, що хочу побачити в цьому світі, і намагалася втілити свої бажання в життя.

Митці займаються творчістю, перевтілюються в різноманітних персонажів, щоб утекти в інші далекі світи, і саме це

мені було потрібно. Мені хотілося жити у мріях, у чудовому вигаданому світі, і ніколи не думати про буденність. Пісні стали містком між реальністю й вигадкою, між світом, у якому я жила, і світом, у якому так прагнула жити.

Нашу сім'ю переслідують трагедії. Моє друге ім'я — від батькової матері Емми Джин Спірс, яку всі називали Джин. Я бачила її на фото й розумію, чому всі кажуть, що ми схожі. Однакове світле волосся, однакова усмішка. Вона здавалася молодшою за свій вік.

Її чоловік, мій дід Джун Спірс-молодший, був аб'юзером. Джин втратила сина всього через три дні після народження. Джун відправив Джин у лікарню Південно-східної Луїзіани — жакхливу психіатричну лікарню в Мандевіллі. Там її лікували літнім. У 1966-му тридцятидворічна бабуся Джин вистрелила в себе з дробовика над могилою сина — через вісім років після його смерті. Навіть уявити важко, яке горе вона переживала.

На Півдні про таких чоловіків, як Джун, кажуть, що «йому важко догодити», що він «перфекціоніст», «бере дуже активну участь у вихованні дітей». Я охарактеризувала б його значно жорсткішими словами.

Як фанат спорту, Джун змушував мого батька тренуватися до сьомого поту. Щодня після гри в баскетбол, хай який виснажений і голодний, хлопець мусив закинути м'яч у кошик ще сто разів — і тільки після цього йому дозволяли йти в будинок.

Джун був офіцером поліції і працював у відділку Батон-Ружа. У нього було десятеро дітей від трьох різних жінок. І з того, що я знаю, немає нікого, хто міг би сказати хоч щось хороше про перші п'ятдесят років його життя. Навіть у нас удома говорили, що чоловіки з роду Спірс завжди були негідниками, особливо у ставленні до жінок.

Джин не єдина дружина Джуна, яку він запроторив у психлікарню в Мандевіллі. Другу жінку він теж туди відправив. Одна

зі зведених сестер батька розповідала, що Джун розбещував її з одинадцяти років, аж поки в шістнадцять вона не втекла з дому.

Моєму батькові було тринадцять, коли Джин укоротила собі віку на могилі сина. Знаю, що ця травма частково вплинула на його ставлення до мене й брата із сестрою. Через неї він ніколи не був нічим задоволений. Батько змушував брата займатися спортом. Він напивався до нестями, часом зникав на кілька днів. А п'яним був дуже жорстокий.

З віком Джун подобрішав. Я вже не застала того злого чоловіка, що знущався з мого батька й решти своїх дітей. Я знала просто терплячого й доброго дідуся.

Батько й мати були з геть протилежних світів.

Зі слів мами, її мати — моя бабуся Ліліан (Лілі) Портелл — виросла у вишуканій сім'ї лондонських інтелігентів. Усі зазначали, що в ній було щось екзотичне: її мати була британкою, а батько походив із середземноморського острова Мальта. Мамин дядько працював палітурником. У сім'ї всі грали на музичних інструментах і любили співати.

У Другу світову війну Лілі на танцях познайомилася з американським солдатом, моїм дідом Барні Бриджесом. Він був водієм, возив генералів і обожнював швидку їзду.

Однак коли він привіз її в Америку, бабуся була розчарована. Вона думала, що житиме тут так, як у Лондоні. Їдучи з Нью-Орлеана на молочну ферму Барні, вона дивилась у вікно, і її непокоїло, яким порожнім здавався його світ. «А де ліхтарі?» — запитувала вона свого чоловіка.

Іноді я уявляю Лілі, як вона їде селами Луїзіани, вдивляється в ніч і розуміє, що скоро її досі жваве, яскраве життя, сповнене музики, чайних вечірок і лондонських музеїв, стане тихим, обмеженим і тяжким. Замість походів у театри чи крамниці їй доведеться сидіти в селі й готувати, прибирати, доїти корів.

Тож бабуся замкнулась у собі, читала купи книжок, стала одержимою прибиранням і сумувала за Лондоном до самої смерті. Удома казали, що Барні не відпускав Лілі в Лондон, бо боявся, що, якщо вона поїде, то вже не повернеться.

Як розповідала мама, часом Лілі могла так задуматись, що починала прибирати зі стола до того, як усі доїдять.

Для мене ж вона була красунею-бабусею, і я любила копіювати її британський акцент. Мені завжди було втішно говорити з британським акцентом, бо це нагадувало про неї, мою улюблену бабусю. Мені хотілось мати такі вишукані манери й мелодійний голос, як у неї.

Позаяк Лілі була із заможної сім'ї, моя мама Лінн, її брат Сонні й сестра Сандра росли, можна сказати, в достатку, особливо для села в Луїзіані. Хоч усі в сім'ї були протестантами, мама відвідувала католицьку школу. Підлітком вона була неймовірною красунею. Її чорне волосся завжди було підстрижене коротко, вона ходила в школу у височенних чобітках і коротеньких спідничках. Мама дружила з місцевими геями, і ті катали її на своїх мотоциклах.

Не дивно, що батько поклав на неї око. І, можливо, завдяки виснажливим тренуванням, до яких змушував Джун, батько був чудовим спортсменом. Люди приїжджали здалеку, щоб подивитися, як він грає в баскетбол.

Мама побачила його і сказала: «О, а хто це?».

Судячи з усього, їхні стосунки почалися зі взаємної симпатії і любові до пригод. Однак медовий місяць закінчився задовго до моєї появи на світ.

Розділ 2

Після одруження батьки оселились у невеличкому домі в Кентвуді. Мамина сім'я більше не підтримувала її фінансово, і батьки були дуже бідні. Бідні й молоді: мамі — двадцять один, а батькові — двадцять три. У 1977 році в них народився мій старший брат Браян. Після того крихітного будиночка вони переїхали в невеликий дім на чотири кімнати.

Після народження Браяна мама повернулася до навчання на вчительку. Батько працював зварювальником на нафтозаводах — це важка робота, що зазвичай тривала від місяця до трьох, — і почав сильно пити. Звісно, дуже скоро це позначилося на сім'ї. За словами мами, через кілька років їхнього подружнього життя мій дідусь Барні загинув в автокатастрофі, після чого батько пішов у запій і пропустив перший день народження Браяна. Коли Браян був малюком, батько напився на різдвяній вечірці і зранку на Різдво кудись завіявся.

Тоді мама сказала, що з неї досить, і переїхала до Лілі. У березні 1980 року вона подала на розлучення. Однак Джун і його нова дружина благали її повернутись, і врешті мама погодилась.

Певний час усе було добре. Батько полишив зварювання й зайнявся будівельним бізнесом. А потім відкрив ще й фітнес-клуб, що коштувало йому чималих зусиль. Клуб називався

Total Fitness, завдяки ньому деякі місцеві чоловіки (зокрема й мої дядьки) захопилися бодибілдингом. Клуб розташовувався в студії по сусідству з нашим будинком, і ми спостерігали за нескінченним потоком накачаних чоловіків, що грали м'язами перед дзеркалом під світлом флуоресцентних ламп.

Батькові справи пішли дуже добре, він став одним з найбагатших людей у місті. Наша сім'я влаштувала гучні вечірки з вареними лангустами й танцями до самого ранку. (Я завжди підозрювала, що секрет такої цілодобової бадьорості був у спідах — у ті часи це був найпопулярніший наркотик.)

Мама разом із сестрою — моєю тіткою Сандрою — відкрила дитячий садок. Щоб зміцнити шлюб, батьки вирішили народити ще одну дитину — мене. Я з'явилася на світ 2 грудня 1981 року. Мама ніколи не минала нагоди зайвий раз нагадати мені, як вона двадцять одну годину мучилась, народжуючи мене.

Я любила жінок у нашій родині. Тітка Сандра, у якої було вже двоє синів, неочікувано завагітніла в тридцять п'ять і народила кузину Лору Лінн. Наша різниця у віці була всього кілька місяців, ми з Лорою Лінн були наче двійня. Ми дуже дружили, Лора Лінн була мені як сестра, а Сандра — друга мама. Вона завжди так пишалася мною і так підтримувала.

Хоч бабусі Джин не стало задовго до мого народження, мені пощастило знати її маму, мою прабабусю Лексі Пірс. Лексі була *відпадна* красуня: завжди з макіяжем, червона-пречервона помада на білому-пребілому обличчі. Вона була зірвіголова, і з віком ця риса тільки посилювалась. Мені розповідали — і я навіть не задумувалась, що це може бути неправда! — наче вона одружувалася сім разів. Сім! Звичайно, вона терпіти не могла свого зятя Джуна, але після смерті дочки не відвернулася від нього і дбала про батька й решту онуків, а потім — і правнуків.

Ми з Лексі були дуже близькі. Найкращі, найрадісніші спогади з дитинства пов'язані з нею. Я ходила до неї в гості з ночівлею, ми залишалися тільки удвох. Уночі перебирали її косметику, а вранці вона готувала мені щедрий сніданок. До нас приходила її найкраща подруга, котра жила по сусідству, і ми слухали повільні балади 1950-х з колекції Лексі. В обід ми лягали подрімати. Я так любила засинати біля неї, відчувати запах її пудри й парфумів і слухати, як глибшає і спокійнішає її дихання.

Якось ми з Лексі поїхали взяти у прокаті фільм. Ми вже від'їжджали від відеопрокату, як врізалися в іншу машину, а потім застрягли в ямі. Так і не змогли виїхати з неї: довелося викликати евакуатор. Той випадок дуже налякав маму. Відтоді мені заборонили гостювати в прабабусі.

— Нічого ж страшного не сталося! — казала я мамі і благала, щоб мені дозволили піти до Лексі. Я любила її більше за всіх.

— Ні, боюсь, її літа беруть своє, — відмовляла мама. — Тобі більше не можна гуляти з нею, це небезпечно.

Після того випадку я бачилася з Лексі в себе вдома, але мені забороняли їздити з нею на машині чи залишатися в неї на ночівлю. Для мене це стало тяжкою втратою. Я не розуміла, чому бути з кимось, кого любиш, може бути небезпечно.

У тому віці другим моїм улюбленим заняттям після гостювання в Лексі було ховатися в шафах. Це вже навіть стало сімейним жартом: «І де ж наша Брітні цього разу?». Я завжди зникала в домі тітки. Усі мене шукали, і коли вже починали панікувати, раптом відчиняли дверцята якоїсь шафи — і гоп! — ось я.

Мабуть, мені хотілось, щоб мене шукали. Хованки роками були моїм улюбленим заняттям.

Це був спосіб привертати до себе увагу. Ще я любила танцювати і співати. Тричі на тиждень співала в церковному хорі,

а щосуботи ходила на уроки танців. Згодом до танців додалися заняття з гімнастики — в Ковінгтоні, за годину їзди від дому. Я обожнювала співи, танці й акробатику і могла займатися ними безкінечно.

На дні профорієнтації в школі я сказала, що хочу стати юристкою. Але сусіди і вчителі почали запевняти, що «мене чекає Бродвей», і врешті-решт я й сама почала сприймати себе як «маленьку артистку».

Перший танцювальний виступ відбувся, коли мені було три роки, а в чотири я вперше заспівала соло пісню *What Child Is This?* на різдвяному ранку в маминому садочку.

Мені хотілося ховатись, але водночас і щоб мене всі бачили. І те, і те було можливе. Сидячи в темній шафі, я почувалася такою маленькою, що, здавалось, зараз розчинюся в повітрі. Але коли на мене всі дивились, я ставала іншою — головною. У білих колготах, я стояла, співала й відчувала, що можу все.

Розділ 3

« **М**іс Лінн! Міс Лінн! — грюкав у наші двері хлопець. Він весь задіхався. — Ідьте сюди, хутчіш!»

Тоді мені було чотири, я сиділа на дивані у вітальні. З одного боку біля мене — мама, а з другого — моя подружка Сінді. Кентвуд був наче місто в якійсь мильній опері — тут завжди відбувалась якась драма. Ще мить тому Сінді щебетала мамі про найсвіжіший скандал, а я слухала, намагаючись уловити суть. Аж раптом двері гучно розчинились. Мені вистачило одного погляду на обличчя хлопця, щоб зрозуміти: сталося щось жахливе. Усередині мене все похололо.

Ми з мамою побігли за хлопцем. На дорозі нещодавно поклали нове покриття, і я мчала босоніж по гарячій чорній смолі.

— Ай, ай, ой, ай! — кричала я на кожному кроці. Коли поглянула на ноги, побачила, що на них налипла смола.

Нарешті ми добігли до поля, де мій брат Браян грався із сусідськими дітьми. Вони намагалися на квадроциклах скосити високу траву. Цим ідіотам здалось, що це чудова ідея. Звісно ж, за високою травою вони нічого не помітили і врешті зіткнулися лобами.

Мабуть, я все бачила: як Браян кричить від болю, як мама верещить від страху — але нічогосінько не пам'ятаю. Може, Бог стер мені ці спогади, щоб я не пам'ятала того болю, паніки й вигляду понівеченого брата.

У лікарню його доправили гелікоптером.

Через кілька днів я відвідала його. Браян був весь у гіпсі. Мені здавалося, що він майже всі кістки собі поламав. А найбільше запам'яталось і мене малу вразило, що йому треба було мочитися через дірочку в гіпсі.

Ще я не могла не помітити, що палату буквально заваливали іграшки. Батьки так раділи, що брат вижив, і їм так було його шкода, що протягом усього періоду реабілітації кожен його день був святом. Через почуття провини мама намагалась усіляко догоджати Браяну. Вона досі так робить. Цікаво, як різко, в одну мить стосунки в сім'ї можуть назавжди змінитись.

Після того випадку ми з братом зблизились, адже я щиро, всім серцем відчувала його біль. Коли його привезли з лікарні додому, я не відходила. Спала біля нього. Він ще не міг спати у власному ліжку, бо досі весь був у гіпсі, і йому зробили спеціальне ліжка, а для мене мусили покласти поруч матрац. Часом я залазила до брата в ліжка і просто лежала, обнявши його.

Після того, як йому гіпс зняли, я ще кілька років спала поруч з Браяном. Навіть зовсім маленькою я знала, що — і після нещасного випадку, і з огляду на те, як жорстоко батько з ним поводився, — Браяну жилося нелегко. І мені хотілось утішити його.

Врешті-решт якось мама сказала: «Бритні, ти вже скоро підеш у шостий клас, час спати окремо!».

Я відмовилась.

Я була як мала дитина: не хотіла спати одна. Але мама наполягла на своєму, і довелося змиритися.

Перебравшись в окрему кімнату, я зрозуміла, що мені подобається мати особистий простір, але з братом ми все одно залишалися дуже близькими. Він любив мене. А як я його: ні до кого не відчувала такої любові, коли хочеться підтримувати й оберігати. Я не хотіла, щоб йому було боляче. Я ж бачила, що він уже й так настраждався.

Коли братові покращало, ми почали брати активну участь у громадському житті. У нашому містечку живе всього дві тисячі осіб, тож у святкуванні трьох основних дат року — Марді Гра перед Великим постом, Дня незалежності й Різдва — брали участь усі. Все місто з нетерпінням чекало настання свят. На вулицях по обидва боки дороги стояли люди, усміхались, махали. Вони прийшли сюди, щоб на день забути про всі свої проблеми й негаразди і подивитися на святкову ходу, на те, як сусіди повільно йтимуть по шосе 38.

Одного року ми з іншими дітьми вирішили оздобити гольфкар і проїхатися на ньому під час параду Марді Гра. У нього залізло десь восьмеро дітей, що явно забагато. Троє сиділо на сидінні, двоє стояли по боках, тримаючись за дах, а ще один чи двоє звисали ззаду. Під такою вагою шини майже спустились. Ми всі були одягнені в костюми XIX століття — не пам'ятаю чому. Я сиділа на руках у старших дітей і всім махала. Проблема була в тому, що з такою кількістю дітей і зі здутими шинами гольфкаром важкувато було керувати, а ще якщо додати сюди веселощі, розмахування руками, святкову ейфорію... Ну, ми тільки *кілька* разів стукнулись у машину, що їхала попереду, але цього вистачило, щоб нас зняли з подальшої участі в параді.

Розділ 4

Батько знову почав пити, і справи в бізнесі пішли кепсько.

До стресу від безгрошів'я додавався хаос постійних змін його настрою. Найбільше я боялася сідати з батьком у машину, бо під час їзди він говорив сам із собою. Я не могла розібрати, що батько каже. Здавалось, що він десь далеко, у своєму світі.

Навіть тоді я знала, що в батька були причини шукати забуття в пляшці. Робота морально виснажувала його. Зараз я ще чіткіше розумію, що то було самолікування після довгих років образ і жорстокості, яких він зазнав від свого батька Джуна. Тоді ж я не розуміла, чому він такий суворий з нами і чому, хай як ми старались, ніколи не був задоволений нами.

Найсумніше те, що я завжди понад усе на світі хотіла просто мати батька, який приймав би мене такою, як я є. Батька, який сказав би: «Я просто люблю тебе. Можеш робити, що забажаєш, я все одно тебе любитиму».

Батько був грубий, холодний і злий до мене, але з Браяном він поведився ще гірше. Змушував бідного хлопця стільки тренуватись, що це вже було просто жорстоко. Браяну тоді жилося значно гірше, ніж мені, бо батько влаштував йому таку саму муштру, яку свого часу сам проходив у Джуна.

Браян мусив займатися баскетболом і футболом, хоч і не мав для цього жодних фізичних даних.

Мамі теж іноді прилітало, але загалом батько з тих пияків, що зникають з дому на кілька днів. Якщо чесно, нам було легше, коли він зникав. Мені це більше подобалось, ніж його алкогольна присутність.

Найгірше було те, що коли батько залишався вдома, мама всю ніч з ним сварилась. Він був такий п'яний, що язиком ледь ворочав. Не впевнена, чи він узагалі чув маму. Зате ми чули. Виходило, що від її гніву страждали тільки ми з Браяном, бо всю ніч не могли заснути. Її крик було чути по всьому дому.

Я вибігала в одній сорочці у вітальню і благала: «Та просто нагодуй його й поклади спати! Він же ніякий!».

Вона сварилася з людиною, котра нічогосінько не усвідомлювала. Але мама не слухала. Я в гніві поверталася назад у ліжко й тупилася у стелю, слухаючи ці крики й у душі проклинаючи маму.

Хіба це не жахливо? Це ж батько пив, це через його алкоголізм ми так збідніли, це він лежав у кріслі у відключці. А бісилась я на маму. Бо батько в такі моменти принаймні не говорив. Мені так хотілося спати, а вона не затикалась.

Незважаючи на нічну драму, вдень мама перетворювала наш дім на місце, куди моїм друзям хотілося приходити — принаймні коли батько виявляв до нас хоч якусь повагу й ішов пити деінде. До нас приходили всі сусідські діти. Наш дім був, так би мовити, крутим. У нас була висока барна стійка, навколо неї стояло дванадцять стільців. Мама була типовою молодою мамочкою з Півдня: любила пліткувати, курила з подружками за барною стійкою (Virginia Slims — ті самі, що я тепер курю) або говорила з ними по телефону. Ні для кого з них мене не існувало. Старші діти сідали на барні стільці перед теликом і грали у відеоігри, та я була ще мала, не вміла грати у відеоігри, тому доводилося виборювати увагу старших.

Наш будинок нагадував звіриниць. У дитинстві я постійно танцювала на кавовому столику, щоб привернути до себе увагу, а мама постійно ганялася за Браяном. Вона стрибала через дивани, намагаючись спіймати його, щоб відшмагати за те, що огризався їй.

Я вічно перегинала палицю, намагаючись відвести увагу старших дітей від телевізора у вітальні або змусити дорослих припинити теревенити на кухні.

— Брітні, годі вже! — кричала мама. — У нас гості! Будь чемна, поведься добре.

Але я не зважала. І завжди знаходила спосіб привернути до себе увагу всіх.

Розділ 5

Я була крихітною і тихою дитиною, але коли починала співати, то ніби оживала. До того ж уже досить довго займалася гімнастикою, тож уміла гарно рухатись. У п'ять років я взяла участь у танцювальному конкурсі. У мене був номер з палицею і в капелюсі. Я перемогла. І тоді мама почала тягати мене по всіх можливих регіональних конкурсах. На старих фото й відео я вічно одягнена в якісь дурнуваті костюми. На одному знімку з третього класу я стою в костюмі для мюзиклу: на мені велика фіолетова футболка й гігантський фіолетовий бант на голові — я схожа на різдвяний подарунок. Який жах.

Перемігши в Батон-Руж, я дійшла до вершини регіональних конкурсів. І дуже скоро батьки націлилися на більше, ніж призи у місцевих школах. Вони побачили в газеті оголошення про набір дітей у The All New Mickey Mouse Club і запропонували спробувати. Ми вісім годин їхали до Атланти. Там було понад дві тисячі дітей. Мені треба було якось виділитись, особливо після того, як по приїзді ми дізнались, що беруть тільки дітей від десяти років.

Коли кастинг-директор Метт Каселла запитав, скільки мені, я вже було відкрила рота, щоб сказати «вісім», а потім згадала про вікове обмеження й мовила «дев'ять!». Він недовіриливо поглянув на мене.